

Українська Американська Асоціація Адвокатів відповіла газеті “Вашінгтон Пост”

22-го січня 2010 року

The Washington Post
1150 15th St. NW
Washington, DC 20071

Справа: Стаття Джана Пенкейк [John Pancake] про УПА (“В Україні, рух, щодо вшанування членів підпілля Другої Світової Війни спричинив дебати”) з 6-го січня 2010 року.

ВШ. Пані/Панове,

Як організація практикуючих адвокатів і юристів, впродовж багатьох років ми зустрічали безкритичне сприймання совєтської, (а тепер російської) дезінформаційної кампанії щодо України. Стаття Джана Пенкейк про українське підпілля під час Другої Світової Війни (від 6-го січня 2010 р.) нехотучи, але не менш нещасливо, додає вірогідності цим намаганням.

Це не є лише справа історичної точності. Росія знову розпалала дезінформаційну кампанію після проголошення Україною незалежності, і що більше, підсилила її після того як Україна стала твердо на демократичному шляху та інтеграції з Європою внаслідок Помаранчевої Революції п'ять років тому

Можливо напрям цього шляху звертає, а в такім випадку імплікації для решти Європи і З'єднаних Штатів будуть глибокі. За словами Шермана Гарнетт (з Фонду Карнегі для Міжнародного Миру): “...Чи російсько-проваджена інтеграція на території бывшего СССР становитиме поважний, довготривалий воєнний виклик Заході, залежить у великій мірі від ролі, яку Україна грає, або є змушена відігравати.”

Хоч стаття розпочинається визнанням українського спротиву як Гітлерові так і Сталінові, вона пише про Українську Повстанську Армію і виносить висновок цитуючи закиду рабінна Блайха, що: “...українські повстанці воювали поруч з фашистами. І може їхні наміри були добрі, але я скажу, що дорога до пекла, встелена добрими намірами.” Закінчуючи на такій ноті, Пост погоджується з послідовним образом УПА як союзника Гітлера, нібито бродячи селами без жодної цілі за виїмком, щоб непереступити воїнам поляків і жидів.

Вже багато разів було вивлено, що тавро “фашистів” на УПА це вигадка, але цей закид ще часто відживляють ті, котрі не свідомі вигадки, або хочуть скомпромітувати демократичну Україну, яка є незалежною від російського панування. Ця фальсифікація була задокументована знову з розсекреченням в Україні архівів КГБ Президентом Ющенко. Невдачне простудіювання, — “Жидівська карта в російських спец-

операціях проти України”, яке було представлено Мойсеєм Фішбайном 24-27-го червня 2009 року на Іллінойському Університеті в Урбана-Шемпейн (гл. Електронна сторінка (Єврейських Організацій та Спільнот України — Ред.) <http://www.vaada.org/Vaad-ENG/News%20eng-2009/fishbeyn2.htm>), прийшло до наступного висновку:

“Спецслужби Росії стараються дестабілізувати ситуацію в Україні, підривати її суверенітет і самостійність, створювати негативний образ країни, бльокувати її інтеграцію в європейські та євро-атлантичні структури, та зробити з України залежного і маніпульованого сателіта. У своїх спецопераціях проти України, вони надають надзвичайну важливість ‘жидівській карті’.”

Багатотомний історичний рекорд встановлює, що УПА безкомпромісово боролася з нацистською Німеччиною. Одночасно, і наперекір неможливим шансам, УПА боролася з колишнім змовником Гітлера — Сталіном, ще у 1950-ті роки. Задекларована позиція Організації Українських Націоналістів (ОУН), якої збройне рамено творила УПА, була виразна: “ОУН рішучо борює міжнародні і фашистські націонал-соціалістичні програми і політичні концепції, бо вони є знярядом імперіалістичної політики завоювання. Отже, ми є проти і російсько-більшевицького комунізму і німецького націонал-соціалізму.”

Образ створюваний багатьма твердженнями у статті п. Пенкейк повинен бути оцінений у світлі: Пишучи 27-го січня 1945 року в *The Saturday Evening Post*, Едгар Снов писав про Другу Світову Війну: “Ціла титанічна боротьба, яку дехто має тенденцію списати як ‘російську славу’ була поперше українською війною. Україна втратила не менше ніж 10,000,000 осіб від 1941 року. Ні одна європейська країна не втерпіла глибоких ран у своїх містах, своїй індустрії, і в своїй людяності.” Десятиліттями пізніше, коли всі докази були зібрані, найбільш відомий у світі історик Європи Норман Девіс, потвердив, що Україна була тою країною котру найбільш шалено спотворила нацистська Німеччина. Більше українсько-громадянського населення загинуло ніж воєнні втрати, яких зазнали З'єднані Штати Америки, Канади, Великобританське Королівство, Франції, Німеччина та Італія. Додаткових 2 мільйони українців вивезено на примусову працю до Німеччини.

Наїзд Гітлера на СРСР був найбільшою в історії воєнною операцією, в якій брало участь понад 3,200,000 членів Збройних Сил Німеччини, Мадярщини, Румунії, Італії, Фінляндії, Ес-

панії та Словачії (порівняти до 132,000 членів Збройних Сил Альянті в день висадки на береги Франції 6-го червня 1944 р.). Україна була і нагородою і тяжким випробуванням. Гітлер сказав Високому Комісарові Ліги Націй Карлові Буркгардтові: “Мені потрібно України, щоб ніколи більше ніхто не зміг нас мурити голодом, як вони зробили в останній війні.” Після московського Голодомору в Україні 1932-33 рр., який скоїв мільйони невинних жертв, Гітлер планував повторити це, як вказано у звіті Німецького Штабу Економічного Озброєння з датою 2-го грудня 1941 року. Того самого місяця, німецький Міністер Економіки (і Президент “Райхбанку”) Вальтер Функ заявив у Празі, що Україна, “ця обіцяна колоніальна земля стала доступною для європейської експлуатації”.

В результаті, Україна була однією з небагатьох країн у цілій нацистами-окупованій Європі, якою правили безпосередньо з Берліна. Вона не мала нацистської чи фашистської партії на взір Західної “Сторони” в Румунії, партії “Стріли Хреста” в Угорщині, чи не менш фанатичних фашистських партій в Бельгії, Норвегії, Данії, і Голландії. Україна не мала маріонеткового уряду так як мала Норвегія Квіслінга чи Петаїна Вічівська Франція. Цілком навпаки, відразу після німецького нападу на СРСР 22-го червня 1941 року, українці швидко проголосили Незалежний Уряд (30-го червня), відмовляючись від союзу з Гітлером. Німці потрапували це як переворот і зареагували негайно, арештуючи український провід, який був засланий до концтабору в Саксенгаузені. Наказ “Айнсацкомандо С/5” ствердив: “Було встановлено напевно, що Рух Бандери (ОУН) готує повстання в ‘Райхскомісаріати’, якого остаточно метою є створення самостійної України. Всі чиновники Руху Бандери мають бути негайно арештовані і, після старанних допитів, таємно зліквідовані як мародери.” В наступному періоді нацистської окупації, українці, не вважаючи чи були вони членами повстання, чи ні, були тортуровані, замасковані і засуджені до Авшвіцу, Бухенвальду, Трєблінки, Собібору, Бельсену і Дахау. Там нацисти не хотіли ідентифікувати їх як українців, але лиш як росіян, або поляків.

Трагічно є, що серед такої різниці були випадки колаборації і антисемітизму (ненависні дії основані на ідентифікації когось як жиди чи поляка, а не тому, що він був ворожий боєць), але це не було унікальним для України. Однак такі випадки не відзеркалюють цілі УПА чи поведінку. До речі, бували жиди членами

УПА, а деякі як старшини.

Приписувати таку поведінку, що бачимо у статті про УПА, не вважаючи чи джерелом цього є звіти “очевидців” — це є справа, яка мусить бути перевірена більше ніж звичайною старанністю, а не через доведену дезінформацію. Одна надзвичайно ефективна тактика відділу сталінського НКВД було видавати себе за УПА і поповняти ті самі звірства проти жидів та поляків, які стаття кладе на рахунок УПА. Така тактика НКВД була навіть більш поширена переведена проти місцевого українського населення, щоб відштовхнути одинокі джерела підтримки УПА. Це було повторення засобів вжитих Л. Троцьким на чолі Червоної Армії під час загарблення України Росією в 1918-20 рр.

Можна би запитати: Невже Москва не має нічого більше до роботи? Ні, не має. Розпад СРСР оплакується як “найбільшу геополітичну катастрофу” ХХ-го століття. Сталіна регабілітується як “ефективного управителя”, а в російських школах провадяться широкомаштабне переписування совєтської історії. Україна залишається загвіздом в цьому процесі, так само як вона була при творенні СРСР, а також у його розвалі. Збігнені Бжезінські (колишній Дорадник з Національної Безпеки ЗСА для Президента Картера — Ред.) зазначив, що “Не годен досить сильно підкреслити, що без України Росія перестала бути імперією, але з Україною підкупленою, а

тоді підпорядкованого, Росія автоматично стає імперією.”

Це залишається незмінним. “Якщо втратимо Україну”, сказав Ленін, “ми втрачимо нашу солову.”

11-го серпня 1932 року Сталін писав катові України Лазареві Кагановичу: “Справи в Україні є жалюгідні... Якщо ми не спробуємо поправити ситуацію в Україні, ми можемо втратити Україну, поставте собі за завдання перетворити Україну в дійсну фортецю СССР... Без цих і подібних заходів... повторюю — можемо втратити Україну.” Слідуючими місяцями 1932-33 рр. мільйони українців було вимордовано першим в історії штучним голодом.

На жаль, значочу повагу й явну правдивість “Пост”, стаття п. Пенкейка — не вважаючи на “добрі наміри” — буде з задоволенням цитована в певних кругах. Ми закликаємо, щоб і п. Пенкейк і Вашингтон Пост переглянули цю справу.

З повагою,

Віктор Рудь —
Предсідник Комісії Закордонних Справ і Людських Прав

vrud@post.harvard.edu

копія: Джан Пенкейк

(Переклав Лев Іваський.
Оригінал англійською мовою надруковано в ч. 6 “Америка” з 6-го лютого 2010 року)

Платіні попередив: Україна може втратити Євро-2012

29-го березня 2010 року, Брюссель, Бельгія (УНІАН). — Президент УЕФА Мішель Платіні сподівається, що Україна вдасться добре підготуватися до Євро-2012. Про це очільник УЕФА заявив на пресовій зустрічі 29-го березня.

“Я стурбований, але ми довіряємо країні, і я через 10 днів поїду до Києва для того, щоб зустрітись з новим Президентом України та новим урядом, щоб отримати більше гарантій”, — сказав він.

М.Платіні зазначив, що його стурбованість викликає передусім той факт, що будівництво стадіону у Львові за останній час не просулося “на жодний сантиметр, на жодний метр”.

“Але я довіряю, тому що ми поки перебуваємо в ситуації, коли можемо мати 4 стадіони в Україні”, — сказав Президент УЕФА.

Він також нагадав, що на засіданні Виконавчого Комітету у Бордо було схвалено рішення про те, що у випадку неготовності, фінальна частина Євро-2012 може бути проведена у шести містах: чотирьох польських та двох українських.

(світлина: Getty Images).

“Ми також вирішили, що ми довіряємо Україні і хочемо зберегти систему рівності між Польщею й Україною”, — зазначив М. Платіні. “Якщо у Львові стадіон не буде побудований, це становитиме проблему. А якщо в Києві стадіон не буде завершений, то Виконавчий Комітет схвалить рішення, що якщо не буде столиці, то не буде України”, — додав він.